

Dosarul nr. 2ra-1197/20

Prima instanță: Judecătoria Bălți, sediul central (jud. A. Donos)

Instanța de apel: Curtea de Apel Bălți (jud. S. Procopciuc, E. Grumeza, N. Chircu)

ÎNCHEIERE

11 noiembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Iurie Bejenaru
Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Lidia Stan,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de către Daniela Rotari împotriva Lidiei Stan cu privire la înlăturarea obstacolelor în folosirea proprietății comune, obligarea demontării ușii și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei din 10 martie 2020 a Curții de Apel Bălți, prin care a fost respins apelul declarat de către Lidia Stan și a fost menținută hotărârea din 22 noiembrie 2019 a Judecătoriei Bălți, sediul central,

constată:

La 28 ianuarie 2019 Daniela Rotari a depus cerere de chemare în judecată împotriva Lidiei Stan cu privire la înlăturarea obstacolelor în folosirea proprietății comune, obligarea demontării ușii și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că, este proprietara apartamentului xxxx, iar pârâta Lidia Stan este proprietara apartamentului vecin la același etaj, cu nr. yyyy.

A menționat că, ele împreună cu proprietarii celorlalte două apartamente de la etajul 2 al blocului locativ menționat dispun de proprietate comună asupra coridorului, încăperii pentru aruncarea gunoiului și încăperii de uscarea hainelor (debaralei).

A afirmat că, pârâta și-a permis în mod abuziv și samavolnic, fără autorizațiile autorităților respective prevăzute de legislația în vigoare, să închidă intrarea în încăperile auxiliare menționate, prin instalarea unei ușii neautorizate de fier, nefiindu-i eliberate cheile.

A relevat că, ea împreună cu soțul său au devenit proprietarii apartamentului nr. 43 la 21 aprilie 2015 și imediat după intrarea în posesie a locuinței au întâmpinat dificultăți în folosirea încăperilor comune auxiliare din motiv că, pârâta i-a cerut bani pentru acordarea accesului în aceste încăperi. Astfel, fiind coproprietara acestor

bunuri imobile, în realitate nu se poate folosi de acestea, deoarece au fost uzurpate în mod ilegal și individual de către Lidia Stan.

A notat că, bunurile menționate sunt după natura lor destinate folosirii comode și utile în mod permanent de toți proprietarii apartamentelor, fie pentru aruncarea gunoiului, fie pentru uscarea hainelor, fie pentru alte scopuri importante generalizate prin noțiunea „comoditățile aservite”, adică pentru uzul sau pentru utilitatea unor bunuri principale și dominante, care sunt apartamente individuale.

A declarat că, este mamă a doi copii de o vîrstă fragedă de 1,5 și 5,5 ani, astfel, necesită să folosească și să posede încăperile auxiliare, care se află în imediata apropiere de apartamentul său și nu necesită de a parcurge alte careva distanțe mari, lăsând fără supraveghere copiii minori, ori de fiecare dată de a-i lua cu dînsa, cum este în prezent.

A invocat că, prin răspunsul ÎM „GLC Bălți” din 01 martie 2019 i-a fost comunicat că, conform proiectului casei de locuit din xxxx, la intrarea în încăperea pentru aruncarea gunoiului, ușa nu este prevăzută. Proprietarul apartamentului yyyy, Lidia Stan samavolnic a instalat ușa la intrare în încăperile auxiliare și refuză în acordarea accesului în acestea proprietarilor apartamentelor cu xxxx, prin ce încalcă Regulile provizorii de exploatare a locuințelor menționate.

A mai invocat că, de mai multe ori a încercat să discute cu pârâta referitor la deblocarea accesului la încăperile comune accesorii, însă fără rezultat. Ca urmare, ea a fost impusă de situația creată și nevoită să se adreseze cu o plângere la Inspectoratul de poliție Bălți, iar de către agentul constatator a fost întocmit în privința pârâtei un proces-verbal cu privire la contravenție.

A menționat că, prin hotărârea din 24 aprilie 2019 a Judecătoria Bălți, Lidia Stan a fost recunoscută vinovată de săvârșirea contravenției prevăzute de art. 335 din Codul contravențional, cu stabilirea unei pedepse sub formă de amendă, pentru faptul instalării ușii la debaraua comună din scara blocului, fapt prin care a lipsit ceilalți locatari de accesul în această încăpere, prin ce i-a cauzat un prejudiciu. Hotărârea respectivă nu a fost contestată și a devenit irevocabilă la 14 mai 2019.

A remarcat că, după pronunțarea hotărârii enunțate, situația nu s-a schimbat, discuțiile cu pârâta se termină cu certuri. Adresarea repetată la organele de poliție la fel nu au ajutat, or, prin răspunsul din 19 iulie 2019 i-a fost comunicat că, în situația dată, ea are dreptul de a se adresa în instanța de judecată pentru soluționarea problemei existente.

A susținut că, la 08 mai 2019 s-a adresat pârâtei cu o pretenție scrisă, prin care a solicitat benevol și în mod pașnic în termen de 3 zile dezinstalarea ușii la debaraua comună de pe str. xxxx, însă această pretenție s-a întors cu mențiunea „nereclamat”, deși lucrătorii oficiului poștal au lăsat notificări cu privire la recepționarea scrisorii în adresa pârâtei.

A afirmat că, din cauza ușii respective între părțile litigante s-au creat relații de conflict, iar după ce pârâta a fost sancționată contravențional, ultima de fiecare dată cînd se întâlnește cu ea provoacă certuri, devenind agresivă. Faptul neadmiterii sale în încăperile auxiliare îi creează incomodități, stare de frustrare, din motivul imposibilității folosirii pe deplin de dreptul său de proprietate asupra acestor imobile comune, este nevoită să coboare jos pentru aruncarea gunoiului, să usuce haine în

apartament, fapt care provoacă umezeală în locuință și negativ se reflectă la sănătatea membrilor de familie, în special a copiilor mici.

A notat că, prin samavolnicia în interesul personal al pârâtei i-au fost cauzate suferințe psihice, dureri de cap, care au creat o stare de disconfort și retrăire, neliniște și necesități de a întreprinde unele acțiuni neplanificate, situații care i-au cauzat prejudiciu moral.

A solicitat obligarea pârâtei de a înlătura obstacolele în folosirea proprietății comune, obligarea pârâtei de a demonta din cont propriu ușa de fier instalată samavolnic în coridorul comun la intrarea în încăperea pentru aruncarea gunoiului (debaraua) de la etajul 2 al blocului locativ din str. xxxx, în proximitatea apartamentelor nr. xxxx, obligarea pârâtei de a nu-i îngrădi pe viitor dreptul de posesie și folosință asupra încăperii pentru aruncarea gunoiului și încăperii de uscarea hainelor (debaralei) și încasarea de la pârâtă a sumei de 5000 de lei, cu titlu de prejudiciu moral, a taxei de stat și a cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 4000 de lei.

Prin hotărârea din 22 noiembrie 2019 a Judecătorei Bălți, sediul central, acțiunea depusă de către Daniela Rotari a fost admisă parțial, a fost obligată Lidia Stan să înlătore obstacolele în folosința proprietății comune – debaraua comună din blocul locativ din str. xxxx și să demonteze ușa instalată în coridorul comun la intrarea în debaraua comună din blocul locativ din str. xxxx și au fost încasate de la Lidia Stan în beneficiul Danielei Rotari taxa de stat în sumă de 100 de lei și cheltuielile de asistență juridică în sumă de 4000 de lei. În rest acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

La 20 decembrie 2019 Lidia Stan a declarat apel împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând admiterea acestuia și casarea hotărârii primei instanțe în partea încasării taxei de stat și a cheltuielilor de asistență juridică.

Prin decizia din 10 martie 2020 a Curții de Apel Bălți, a fost respins apelul declarat de către Lidia Stan și a fost menținută hotărârea primei instanțe.

Instanța de apel a reținut că, din materialele cauzei rezultă că, Daniela Rotari, la înaintarea cererii de chemare în judecată, a achitat taxa de stat în sumă de 200 de lei (100 de lei pentru pretenția privind obligarea înlăturării obstacolelor în folosirea proprietății comune și 100 de lei pentru pretenția privind repararea prejudiciului moral), fapt confirmat prin ordinele de încasare a numerarului din 28 august 2019 și 09 septembrie 2019 (f. d. 8, 31).

Dat fiind faptul că, pretenția cu privire la repararea prejudiciului moral a fost respinsă de către prima instanță, instanța de apel a concluzionat că, corect s-a dispus încasarea doar a taxei de stat în mărime de 100 de lei pentru pretenția admisă privind obligarea înlăturării obstacolelor în folosirea proprietății comune.

Instanța de apel a mai reținut că, Daniela Rotari, în cadrul examinării cauzei, a fost reprezentat de către avocatul Anatolie Janu. În acest sens, la materialele cauzei au fost anexate mandatul avocatului (f. d. 7), contractul de asistență juridică (f. d.23), ordinul de plată a serviciilor de asistență juridică în sumă de 4000 de lei (f.d.24), raportul privind activitatea avocatului (f. d. 25).

Prin urmare, reieșind din complexitatea cauzei, din prestația avocatului în vederea acordării asistenței juridice intimății, instanța de apel a considerat cheltuielile de asistență juridică în sumă de 4000 de lei suportate de către aceasta la examinarea prezentei cauze drept reale, necesare și rezonabile. În concluzie, prima instanță justificat a încasat cheltuielile de asistență juridică în cuantumul solicitat de 4000 de lei.

Instanța de apel a considerat că, este neîntemeiat argumentul apelantei precum că, ea urmează să fie scutită de plata cheltuielilor de judecată în favoarea intimății, deoarece are o situație financiară precară, or, acesta poate constitui temei de scutire de plata taxei de stat în favoarea statului (art. 85 CPC), dar nu și în beneficiul părții care a avut câștig de cauză.

Sub acest aspect, instanța de apel a menționat că, apelanta n-a adus argumente, care ar constitui temei de casare a hotărârii în partea contestată privind încasarea cheltuielilor de judecată.

La 29 iunie 2020 Lidia Stan a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe și trimiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel.

În motivarea recursului a indicat că, nu este de acord cu hotărârile judecătorești.

A menționat că, atât în instanța de apel, cât și în prima instanță s-a stabilit că, ușa de la debara a fost instalată în urmă cu 20 de ani cu consimțământul tuturor vecinilor și nimeni în acest timp nu a manifestat dezacordul cu aceasta, toți se foloseau.

A susținut că, intimata locuiește în acest bloc locativ de 10 luni și nu are de unde să știe în ce mod a fost instalată ușa.

A afirmat că, ușa a fost demontată de către vecinii, care au participat la instalarea acesteia, iar intimata, cu rea voință, s-a adresat în instanța de judecată pentru ca ea să fie pedepsită material.

A declarat că, nu dispune de asemenea surse financiare, nu este angajată în câmpul muncii, deoarece este nevoită să-și crească nepotul în vîrstă de 4 ani, fiica sa fiind bolnavă, încadrată în grad de dizabilitate.

A notat că, nici unul din argumentele menționate nu au fost luate în considerare și apreciate la justa valoare de către instanțele judecătorești.

A relatat că, instanțele judecătorești, la examinarea cauzei, nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată și, anume, art. 344 alin. (1), 346 alin. (1) și 347 alin. (1) și (2) din Codul civil (în redacția de până la 01 martie 2019).

A considerat că, instanța de apel, în virtutea caracterului devolutiv al apelului, urma să examineze fondul cauzei.

A invocat că, examinarea cauzei de către instanța de apel a avut loc în mod arbitrar, incomplet, evaziv, deoarece soluția instanței de apel nu întrunește condițiile unui proces echitabil în sensul art. 6 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, fiind încălcat și principiul nemijlocirii.

Prin referința depusă la 11 august 2020 Daniela Rotari a solicitat emiterea unei decizii corecte.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele dosarului rezultă că, Curtea de Apel Bălți a expediat în adresa părților copia deciziei contestate la 04 mai 2020 (f. d. 79), iar la 06 mai 2020 recurenta a recepționat-o, fapt confirmat prin avizul de recepție a acesteia (f. d. 81).

Astfel, recursul declarat la 29 iunie 2020 este în termen.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de către Lidia Stan nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recursuri nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat asupra deciziilor instanței de apel are caracter nedevolutiv și controlul judiciar se circumscrie doar asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se în exclusivitate doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Rebai și alții contra Franței, 25 februarie 1995), pe când în recursul declarat de către Lidia Stan, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Lidia Stan ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul declarat de către Lidia Stan se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Dumitru Mardari

judecătorii

Iurie Bejenaru

Mariana Pitic